

EL TEMPS

Rafael Carbonell: “L’Alcoià i el Comtat som les grans oblidades, una mena d’illa”

per bé que “Baldoví encarna a la perfecció el valencianisme del segle XXI i ens resultarà molt útil als regidors del País Valencià perquè ha mamat la política de proximitat”. “Els 33 diputats del PP i del PSOE que hi havia fins ara no ens servien gairebé de res, però amb Baldoví les coses canvien: serà l’únic que tindrà com a prioritat primera el nostre país, tot defensant-ne els interessos nacionals i socials”. Carbonell troba que “l’Alcoià i el Comtat som les grans oblidades, patim unes mancances enormes en matèria d’infraestructures que ens han convertit en una mena d’illa, com ho exemplifica la línia Xàtiva-Alcoi; la conselleria i el ministeri corresponents se n’han acusat mútuament, però a partir d’ara, que són d’un mateix color, no hi haurà excuses”. Carbonell proposarà de “defensar l’agricultura i la indústria tradicional –el tèxtil, sobretot– i apostar alhora per la innovació tecnològica aplicada a totes dues”.

El memorial de greuges que començarà a redactar Baldoví en accedir a l’hemicicle amenaça d’ocupar diversos toms. Fins el 2015 residirà a Madrid la meitat de la setmana, però segurament no tindrà temps de visitar el Prado ni el Retiro. D’ociós, no ho estarà gens.

Victor Maceda

“Ja n’hi ha prou d’anar a Madrid a dir ‘sí, Bwana’”

“Només em faltava això! València també envia al Congrés nacionalistes radicals d’esquerrres!” Això pensarà Rajoy quan us escolte des de l’escó.

—Doncs sí, li ixen bolets de totes bandes. Sóc una persona que aspira a arribar a acords, sempre que beneficien la majoria dels valencians, però si Rajoy aplica les polítiques que ja ha posat en pràctica el PP valencià, serem un granet molt molest. Volem fer-nos notar i que els problemes dels valencians siguin ben presents a Madrid. Fins i tot n’hi ha que ja avisen que hi aniran a fer política espanyola [Toni Cantó, el diputat electe d’UPyD per València, ha afirmat que “no diré ara que treballaré pels valencians ni que faré de valencianista, treballaré pels interessos de tota la nació”], cosa que em sembla indecent. Desentendre-se’n d’aquesta manera, és una estafa als seus electors valencians. Jo també faré política estatal, però tinc un contracte amb els meus votants, que són els valencians.

—La nit electoral vau exclamar: “¡Mariano, prepárate!”

—És que hi ha tot de qüestions pendents, la primera de les quals el finançament. El PP hi ha insistit molt a les Corts valencianes, com també amb el deute històric. “Mariano, mira què et diuen els teus propis companys de partit; Mariano, si fas retallades als serveis bàsics, ens tindreu en contra, i Mariano, és l’hora de canviar la llei electoral: el vot dels valencians ha de valer tant com el dels castellano-lleonesos.” Haurà de prendre decisions, s’haurà de mullar, i serem molt bel·ligerants en tot allò que ataque les classes humils i els valencians.

—El sistema de finançament va ser reformat fa poc. És plausible que ara Rajoy el retoque a fons?

—No ho sé, però si més no hem de denunciar-ho ací i allà. Serem implacables, però no victimistes: volem justícia, la solidaritat ben entesa. No podem ser a

L’ex-alcalde de Sueca Joan Baldoví serà el diputat de Compromís al Congrés espanyol. Avisa que “serem un granet molt molest per a Rajoy” i que “serem implacables però no victimistes”. “Només demanem justícia”, diu.

la cua de l’estat en finançament per habitant, cal que canvie alguna cosa. Camps mateix deia que, amb un finançament adequat a la població, el dèficit de la Generalitat seria un 60% inferior.

—El PP governa Extremadura, les dues Castelles i és a tocar del poder andalús. Us l’imagineu reformant ara el model de finançament?

—No crec que vulga encetar aquest meló, però hem de deixar clar que el PP s’endú el 53% dels vots dels valencians i després no fa el que toca: reivindicar els interessos dels seus ciutadans. Si no actuen així, serà una gran estafa que haurem de fer palesa.

—El deute històric és un altre gran cavall de batalla del PP valencià. El xifren en més de 8.000 milions d’euros i costa de creure que tant Rajoy com Angela Merkel el resolguen.

—També costarà molt, sí, però si no encetem aquest debat, mai no ens en sortirem. Ja n’hi ha prou d’anar a Madrid a prémer un botó i dir “sí, Bwana”. És hora que algú els diga que volem ser com tots. No volem ser més que ningú, però tampoc menys. No es tracta de fer victimisme, només demanem justícia.

—A Madrid només hi havia diputats valencians del PP i del PSOE. Ara n'hi haurà de cinc formacions, tres de les quals sou l'oposició a les Corts. És possible de fer un front comú, de reunir-vos a Madrid amb assiduitat?

—No sé si serà viable, però seria molt i molt desitjable de generar sinergies comunes en clau valenciana i fer pinya en segons quins temes. Tant de bo ho férem, perquè als valencians els aniria molt millor que no fins ara.

—Trobeu diferències entre la resta de diputats valencians?

—Mantinc una gran amistat amb Ximo Puig [diputat socialista per Castelló i alcalde de Morella], hem coincidit a les trobades de l'Institut Ramon Llull i sempre hem sintonitzat a la primera. He pogut conèixer [la diputada socialista per València] Inmaculada Rodríguez-Piñero i també m'ha semblat molt raonable. Amb Ricardo Sixto [diputat d'Esquerra Unida per València], també podem arribar a tot d'acords. Així com els alcaldes miren de millorar la qualitat de vida dels seus conciutadans, els diputats hem de vetllar pels interessos dels valencians.

—L'ex-diputada d'Esquerra Unida Isaura Navarro, propera a Compromís, i Agustí Cerdà, president d'ERPv, ja han passat pel Congrés i han defensat moltes iniciatives referents al País Valencià. Els demanareu consell?

—Ja he parlat amb algun diputat, sí, i m'acabe de fer amic d'Isaura al Facebook; ens reunirem tan bon punt siga possible. Amb Agustí, també hi mantinc una excel·lent relació, ha vingut a Sueca i hem coincidit al casal [Jaume I]; hi parlaré i li demanaré consell. He d'aprendre de tots, i amb Agustí, de fet, ja vàrem coincidir al PSAN ara fa molts anys.

—Anireu al grup mixt o en conformareu un de propi amb uns altres partits? Ja heu conversat amb el BNG...

—No tenim més remei que anar al mixt. Els resultats són els que són, no hi ha gaire cosa a fer. En tot cas, fora bo que hi haguera un grup mixt com més homogeni millor. M'agradaria no compartir escons amb UPyD, per exemple.

—Saludaríeu que la mesa del Congrés els permetera d'esdevenir un grup independent, vaja.

—I tant! De la necessitat n'hem de fer virtut.

—És un cas paral·lel al d'Amaiur.

—Hem de ser profundament demòcrates i no satanitzar-los, com va fer Canal 9 la nit electoral, que sempre que en parlava hi posava un afegitó [“la marca política d'ETA”, en deien, fins que Ignacio Blanco, diputat valencià d'Esquerra Unida, els ho va retraure]. Hem de ser respectuosos, els han votats milers i milers de bascos. Al parlament espanyol va haver-hi molts anys un destacat ministre de Franco i no va passar res. Tinc claríssim, com us podeu imaginar, que Amaiur també hi ha de tenir grup propi.

—ERC ha obtingut tres diputats. Us faria el pes de compartir-hi grup, tenint en compte que sou socis de CiU?

—Home, hem estat socis a les eleccions europees, però...

—Sou com germans, el Bloc i CiU.

—Jo no diria tant.

—Cosins, si més no.

—No us negaré que hi tenim molt bona relació, hem fet algunes coses plegats, però també n'hem fetes amb ICV. El darrer dia de campanya, sense anar més lluny, Joan Herrera va venir a fer-nos costat. Ens haurem d'entendre amb ERC, veure com organitzem el grup mixt i tot això. Haurem de parlar-hi, aquests dies. Supose que ells també miren de buscar-hi una eixida.

—No hi heu parlat, encara?

—No. L'Alfred [Bosch] i jo ens hem felicitat mútuament, però de moment no hem parlat de manera seriosa.

—L'exploració més profunda ha estat amb el BNG?

—Amb ells, sí que hi hem tingut converses formals. I hem conversat amb la secretària del grup mixt, que ens ha dit que calcula que serem unes onze persones. Espere que no siguem tants, per a fer-lo més compacte i representar més bé la pluralitat de l'estat espanyol.

—Compromís va presentar-se amb Equo, que no ha obtingut cap més diputat a Madrid. Això us obligarà a defensar també iniciatives de fora del País Valencià?

—Sí, i ho faré gustosament. Som Compromís, però tenim un pacte amb Equo que hem de respectar. Els valencians diem que “la paraula és l'home” i hem de mantenir la bona relació que hem tingut a la campanya. Això enriquirà el meu treball a Madrid.

—Un dels vostres projectes estrella és el referèndum Baldoví.

“Seria molt desitjable de generar sinergies comunes en clau valenciana amb la resta de diputats valencians”

FRATIS I CAMPS

—Hem de caminar en la línia que ens marca la gent: una persona, un vot.

—Però no amb una circumscripció única.

—Evidentment. Si no, els que tan sols ens presentem a unes poques circumscripcions estariem en inferioritat de condicions. Haurien de ser demarcacions autonòmiques i que cadascuna escollira tants diputats segons el seu pes demogràfic. Així, potser hauríem tingut un segon diputat. No és lògic que PP i PSOE partessen amb un avantatge clar i que la resta comencem la partida amb una mà lligada, com el pilotaire Eusebio.

—Esquerra Unida i UPyD volen una reforma de la llei electoral, però no la vostra, i als dos partits més grans ja els va bé com està la cosa. Al capdavant la llei es quedarà si fa no com ara?

—A voltes, és millor un mal acord que no un bon judici. Caldrà arribar-hi a una entesa, però, perquè no és normal que Compromís tinga el 0,5% dels vots i només ocupem el 0,25% dels escons.

—Quines prioritats més tindreu?

—El corredor mediterrani n'és una de ben clara. I una altra, la política agrària comuna (PAC), com ja hem convingut amb la Unió de L'auradors. No pot ser que la política agrària es dissenye només des de la perspectiva de la Meseta i que no es tinga en compte la singularitat valenciana: tenim regadiu, secà, minifundi i tot de productes diferents.

—No eixireu amb la taronja a la mà, supose, però hi haurà cops d'efecte?

—Sí. Sempre que siga una cosa digna. A les formacions modestes, si no, ens costa molt d'eixir als mitjans. Però no eixiré amb la taronja, com Lizondo.

—I amb arròs de la Ribera?

—[Riu.] Això no us dic que no!

—Quan PP i PSOE pacten la reforma de la llei electoral, els en podeu llançar una mica.

—Exacte! L'arròs és un símbol de benedició i no fóra mala idea llançar-los-en una mica a tots dos per a deixar clar que estan units en matrimoni.

—El 20N a la nit vau dir que “hem patit les nacoretas”. Què vol dir?

—Ja m'ho han demanat, això! A Sueca ho diem així, “les nacoretas”, però en realitat vol dir que “hem patit com anacoretas”, com anacoretas al desert.

—Poc després de començar el recompte ja es veia clar que entraríeu.

—Sí, però els sondatges que es filtaven al llarg del dia al Twitter i els que s'havien elaborat a peu d'urna deien que ens disputàvem l'últim escó per València amb UPyD. Confiava molt en l'empenta de la gent jove, que no es lleva gaire d'hora i que la nit abans havia vetllat. A les meues filles, sense anar més lluny, vaig haver d'arrencar-les del llit —literalment— a les 12 del migdia perquè m'acompanyaren a votar. Venien els mitjans de comunicació i volíem votar amb les tres filles alhora. Els seus amics, però, no van passar pel col·legi fins passades les set de la vesprada.

—Teníeu clar que perdrieu vots en relació amb les eleccions valencianes?

—No ho sabem, però als partits nacionalistes ja els acostuma a passar això. En tot cas, a la meua comarca, depenent dels municipis, hem triplicat, quadruplicat i sextuplicat el resultat de les eleccions generals anteriors.

—I amb una participació elevada.

—Sí. N'estem bastant contents. Calia arrodonir el cercle i que una força pròpia entrara al parlament espanyol, cosa que per fi hem aconseguit.

—A la circumscripció de València el PP perd 27.000 vots; el PSOE, 230.000; Esquerra Unida en guanya 50.000, i vosaltres, 65.000. Això confirma que el discurs nacionalista valencià ha de ser clarament progressista?

—Això confirma dues coses: el valencianisme és progressista però també pot seduir el centre. Diversos empresaris destacats han vingut als nostres mitjans i ens han dit que cal una força valenciana que reivindicque els nostres interessos. Pel que fa al PSOE, durant molts anys ha gaudit d'un vot prestat del valencianisme, cosa que ja no passa. Se'ns percep com una força útil i, si no, compareu els dos grups parlamentaris de les Corts. El socialisme en clau valenciana fou absorbit pel PSOE i ara ha retornat al seu lloc natural. Hem de ser hàbils a eixamplar aquest espai, sense oblidar els segments més moderats de la nostra societat.

—Els propers comicis són els europeus del 2013. Enric Morera, secretari del Bloc i portaveu de Compromís, ha anunciat que hi obtindreu representació. Bloc i Iniciativa hi anireu units?

—Sí. No hi ha cap passa enrere possible. Compromís, units com estem, hem demostrat que podem ser una força útil.

—Hauríeu de federar-vos?

—D'exemples, en tenim al País Basc i Catalunya. Cal trobar una fórmula que ens permeta de treballar junts.

—Al discurs que fareu a la investidura de Rajoy, citareu Joan Fuster?

—Hi apareixerà algun homenot valencià, estigueu-ne segur. Fuster, Estellés, Bernat i Baldoví... No ho sé encara, però serà un petit homenatge ple de gratitud a tota aquella gent de qui fins ara no se'n parlava, a la carrera de San Jerónimo.

—Quan isqueu a la trona del Congrés, en direu País Valencià?

—Sí. No tindrè complexos.

Victor Maceda